

להחליף את העם!

ה רי לכם בעיה של צדק והגיון: העם יכול להביע אי-אמון בממשלה. ביום הבחירות, למשל. כשהעם מביע אי-אמון בממשלה, הממשלה צריכה ללכת. במקומה באה ממשלה אחרת.

בסדר. אבל מה קורה כאשר הי ממשלה מביעה אי-אמון בעם?

הצדק דורש שבמקרה זה, העם צריך להתפטר.

אם הממשלה מחליטה, בהכרעה דמוקרטית של רוב, שהעם שלה אינו ראוי עוד לאימון — צריך העם הזה להסתלק. במקומו צריך לבוא עם אחר, המתאים יותר לממשלה זו.

* * *

ב עייה זו עלתה לנגד עיני כאשר קואליציה על אשר התרחשה באחת הישיבות האחרונות של ממשלת ישראל.

של שמיטוב. כל השרים הסכימו בלב שלם. לבסוף, כך הודיע מזכיר הממשלה, שההחלטה הממשלתית פה אחר, שאין שום הצדקה לביקורת זו. בכך נסתים. כנראה, הוויכוח. וחבל, כי נתבקש המשך הגיוני.

על השר שמיטוב היה להגיש רשמית הצעה של אי-אמון בעם, המותח את הבית קורת הסתה-השחר.

על הממשלה היה לערוך הצבעה על הצעה זו, ואין לי ספק שזו היתה מתקבלת פה אחד.

ואז, כאמור, היה העם צריך לית התפטר, ולפנות את מקומו לעם הראוי לממשלה נעה כזאת.

* * *

מרכה הצער לא הלך השר ויקטור שמיטוב בדרך הגיונית זאת, והסתפק בהחלטה הנ"ל.

של ישראל-שלמעלה לעולם-הלוי רות של ישראל-שלמטה.

בישראל יש כיום 635 אלף משפחות. אם נחלק את דרישת משרד-הממשלה בין משפחות אלה, נגיע למיספרים הבאים: חלקה של כל משפחה בעומס התקציב הוא 31,500 לירות לשנה.

חלקה של כל משפחה הוא 2625 לירות לחודש.

אילו היו כל הכנסות הממשלה באות לה ממיסים של אורחים בלבד, היינו מגיעים לאבסורד מטורף: כל אורח היה צריך לשלם לממשלה פי כמה יותר מכל שכרו ברוטו.

מובן שאין זה כך, כי יש לממשלה גם הכנסות אחרות. אבל המיספר נשאר מהים.

יותר ממדהים: משוגע.

* * *

יך הגיעה הממשלה לשיגעון הזה? בהדרגה, בהדרגה.

לפני שנתיים הוציאה הממשלה בדיוק סכום של 8,788,477,209 לירות.

לפני שנה הגיע התקציב לסכום של 9,874,500,000 לירות.

בשנה השוטפת (שאנו נמצאים עכשיו בדיוק באמצעה) התכוונה הממשלה להוציא סכום של 13,238,000,000 לירות. עד שנגר מור את השנה (ב-31 במארס 1972) בודאי

יגדל סכום זה. מפני שיגישו, תקציבים נוספים.

זהנה, דורשים משרד-הממשלה לשנה הבאה פכום העולה ב-50% על התקציב השוטף!

ושר-האוצר, הלוחם כאריה פצוע כדי להקטין דרישות אלה, מקוה שהתקציב לא יעלה על 15,000,000,000 לירות. מקוה, אבל לא יוכל להשיג.

כלומר: למרות הביקורת הקטנה לנתיב שנמתחה בכל חוגי הציבור על ביזבוזי הממשלה, למרות הי התמרמרות שהודרה הפגנות אלימות ושבתות, פראיות, למי רות כל אשר התרחש מאז נתקף ביד התקציב האחרון בקלות-ידעת שובבה — מתכוונת הממשלה לית הוציא בשנה הבאה יותר.

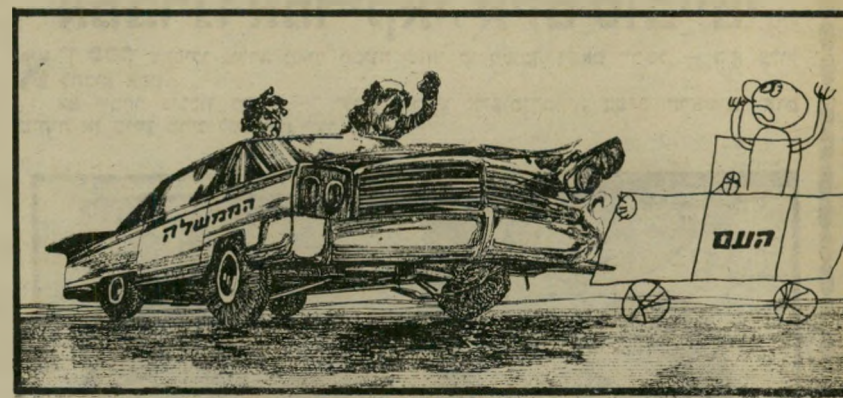
הרבה יותר.

אפשר להשליך בפניה מילים חריפות, כגון: הוצעה, מצח נחושה, שערוייה, שיגעון.

אבל המילים אינן משנות דבר, הממשלה לא תבין כלל על מה התרעומת.

אם העם אינו מוכן לשלם את מחיר הממשלה הזאת — הרי, לדעת הממשלה, העם אינו בסדר.

ואין לי ספק שהגברת גולדה מאיר תהיה מזועזעת.

התנגשות של שני עולמות

כתוצאה מכך, נשאר הממשלה הזאת והעם הזה — כל אחד במקומו.

העם ימשיך למתוח ביקורת וזדונית זמר רושעת, והממשלה תוסיף לגנות את העם על התנהגות מבישה זו.

העם אינו מבין את הממשלה. הממשלה אינה מבינה את העם. למעשה, שוב אין להם שפה משותפת.

יש ישראל של מעלה, החיה בי עולם אחר, ויש ישראל של מטה, החיה בעולם אחר.

ודי בכמה מן ההתרחשויות של הימים האחרונים כדי לגלות את התהום הרובצת בין שני עולמות אלה.

אי-שם במרומים, מעל לעננים

הוא הדין לגבי התהום הרובצת בין ישראל-שלמעלה וישראל-שלמטה. תקי ציב-הענק מטורף מדי, מכדי להיתפס במלוא משמעותו. דווקא הפרשות הקטנות המתגלות עיתים לבקרים, עוורות להבין משמעות זו. ביזבוז של כמה אלפי לירות מסביר את המצב יותר מביזבוז של מיליארדים.

זהו חשיבותן של פרשות אלה. הן עוורות לכל אדם בישראל להי בון מה קורה, בעצם, שם למעלה — במרומים שמעל לעננים, בהם חיים ונעים קברניטי המימסד, תרתי משמע.

לא מפני שפרשות אלה הן חריגות, יוצאות מן הכלל, אלא להיפך. מפני שהן הכלל.

ה מוח האנושי בנוי כך שאינו יכול לתפוס את מלוא המציאות של זוועה, טרגדיה או קומדיה גדולה, אלא באמצעות פרטים קטנים דווקא.

כל סופר, כל עיתונאי יודע זאת.

יומנה של ילדה אחת — אנה פראנק — יזעזע את האנושות יותר מן המיספר הבלתי-נתפס של שישה מיליונים.

גורלם של מיליוני פליטי בנגלה-דש אינו מגיע בימים אלה אל לבנו, אלא באמצעות תצלום של ילד קטן אחד הגווע ברעב.

חקיית מגוחכת אחת, כמו פרשת הסרן מקופניק בגרמניה הקיסרית, חושפת את מאוונת של מיסטר יותר מאלף ספרים מלומדים.

המעלה היא

הנשים של חבריה-המשוחות מי מצריים ומישראל נפגשות בחנוי יותיהפאר. הגברים נפגשים במקור מות אחרים, כשהם מזוויים עדיירי אנשי-בטחון, המכירים את המקור מות האלה היטב ויכולים לשמש מדריכים מצויינים.

כל זה נכלל בתקציב, וגם במדורים בעיתונות מסוג, "הכלל הפרטי", המדווחים על יציאתם של האדונים פלוני ואלמוני ושלמוני בשליחות לאומית חשובה לאוסלו, לטוקיו ולטורונטו.

* * *

כינשים מסה זה בולטים, זה בצד זה, שליחי האיצות העשירות ביותר ושליחי הארצות המושחתות ביותר. בין שני מחנות אלה תופסת ישראל מקום מיוחד.

ישראל היא אלופת השליחויות. יש אצלנו שרים הנוסעים בממוצע פעם אחת בחודש לחו"ל, על השי בוננו.

(כבר פורסמה אימרתו של סקיד בכיר, שאמר כי שר מסויים, כשהוא מוצא את עצמו בנמל-התעופה לוד, אינו זוכר אם הוא נוסע או בא.)

השרים עצמם הגיבו על כך בזעם. ישר אל, הם אמורים, היא ארץ ציונית. היא חיה על השגור. השרים הם, קודם כל, שגוריים. הם נאלצים, בעל כורחם ולמורת

חד המודרים לחשיבותו של אדם בישראל-שלמעלה הוא מיספר הנסיעות שהוא נוסע לחו"ל על חשבון משלם-המיסים.

יש קונגרסים. יש ועידות. יש כינוסים.

רוב הקונגרסים האלה הם הסכמי-שחיי תות בין עסקנים ופקידים מארצות שונות. העושים יד אחת לתוך כיסי משלמי-המיסים שלהם, כדי לבלות בצוותא חופשה נעימה. אנשי גרמניה-שלמעלה, גאנה-שלמעלה וגואטמלה-שלמעלה מחליטים להי פגש בווינה, כדי לדון בבעיית המלחמה בשחיתות. (עיריית וינה מתירה את הזנות ברחובותיה, כדי למשוך קונגרסים כאלה לעיר.)

יש אלפי קונגרסים כאלה בשנה, כי יש אלפי עסקנים ופקידים בכל מדינה, שנסיעות אלה הן חלק בלתי-נפרד מרמת מחייתם.

בתוך ההסכם האילם הכלדיעני דמי, יש הסכם אילם ישראלי ערבי.

בשטח זה פורח שיתוף-פעולה מרחבי למופת. אנשי מצריים-שלמעלה מוכרחים לנסוע, כדי להביס הצעת-החלטה ישראלית. המגנה את השחיתות במצריים. אנשי יש-ראל-שלמעלה מוכרחים לנסוע בהמוני הם, כדי להביס הצעת-החלטה מצרית. המגנה את השחיתות בישראל.

שגעון של 20 מיליארד

פעולות, מנגנונים, מכונות, נסיעות לחו"ל, חגיגות, פירסומת-עצמית, לירות-שדר, ועוד. הוא מצרף את כל הסכומים האלה יחד, ומגיש את זה לאוצר.

האוצר מחבר את כל הסכומים של כל המשרדים לסכום גדול אחד, ונדרש להסוך את זה לתקציב.

אחרי שיתקבל סכום כולל זה, נדרש האוצר לשבור את ראשו מגיין לקחת את הכסף, לוקחים באקשיש ממשלת ארצות הברית, עושים שגור אצל יהודים טובים, ואת השאר מטילים על האזרח.

כל זה מובא לכנסת, וזו — אחרי תשי פוכת אדירה של מלל — מטביעה על זה את חותמת-הגומי שלה.

ישראל שג מעלה ההדומה. ישי ראש של מטה תשלם.

* * *

ב שבוע שעבר נודע כי משרד-הממשלה השונים כבר הגישו את הצעות-התקציב שלהם לאוצר. הן מסתכמות בסכום של 20,000,000,000 ל"י.

כלי-הרבה אפסים יכולים לית בלבד קצת את הרעת. הכה נעתיק את הסכום מעולם-המיליארדים

נ קח, למשה, את העניין הקרוי תקציב המדינה.

את התקציב קובעת ישראל שג מעלה. את התקציב משלמת ישי ראש של מטה.

כל עקרת-בית יודעת מה זה תקציב. בראשה, או על גבי הנייר, היא עושה את החשבון: הבעל מביא הביתה כרוכך לירות, מה שנשאר מן המשכורת בסוף הלוקש. הכסף הזה צריך להספיק לכל צרכי המשפחה: אוכל, ביגוד, מגורים, שכר-לימוד, בילויים, ועוד ועוד. בהתאם לסכום ההכנסה, היא קובעת כמה להוציא על כל פרט. ואם הכסף אינו מספיק לכל, היא מחליטה על מה לוותר.

רק עקרת-בית משוגעת תערוך חשבון הפוך. היא תחליט כמה שהיא היתה רוצה להוציא על אוכל, ביגוד, מגורים וכו', תחבר את כל הסכומים ותגיד לבעלה: יבנן, את הסכום הזה תביא הביתה. לא איכפת לי מניין, מצירי תשדוד בנק.

אזים ממשלת ישראל יודעת בדיוק כמו אותה עקרת-המשוגעת. כל משרד ממשלתי עורך לעצמו רשימה של כל הדברים הטובים שהיה רוצה בהם: